

בלאו דלא תשחט על חמץ

הרב יוסף שליט

א.

מבואר בפסחים בדף סד. בדעת רבי יהודה שלא רק מי ששוחט את הפסח על החמץ, לוקה משום לאו דלא תשחט על חמץ דם זבחי. אלא גם מי שישחט את קורבן התמיד של בין הערבים בערב פסח, לוקה. וזאת משום דכתיב בפסוק זבחי, זבח המיוחד לי. ומבאר ר' יהודה מאי ניהו תמיד. אך דעת ר"ש במשנה, שבער"פ עובר רק השוחט את הפסח או אחד מבני החבורה. ורק בפסח עצמו עוברים על כל הקורבנות ששוחטים על החמץ.

והנה במנח"ח מצוה פא כתב להוכיח משיטת ר"ש שאין איסור שחיטת הפסח על החמץ תלוי באיסור החמץ עצמו מצד איסור בל יראה ובל ימצא. והרי לר"ש חמץ בערב פסח אינו אסור בלאו כלל כמבואר בפסחים בדף כח ולשיטתו הלאו מתחיל רק בליל טו. וביותר בדעת בעה"מ לר"ש אף מותר חמץ באכילה עד הלילה, ובכ"ז עוברים בלאו דלא תשחט על חמץ. ומבואר שאין האיסור השחיטה תלוי באיסור חמץ דבל יראה.

ב.

אך הוכחת המנחת חינוך היא לדעת ר"ש. וגם לדבריו, בשיטת ר' יהודה צ"ע אם יש קשר בין איסור השחיטה על החמץ לאיסור החמץ דבל יראה. שכן לר"ש האיסור הוא בער"פ רק בשוחט הפסח, ולא בשאר קורבנות ובכל שאר חג הפסח עובר בלאו בכל הקרבנות הכשרים. ומבואר בגמ' (שם) דר"ש לומד מקרא שבזמן זבח (דהיינו קורבן פסח) לא עובר על זבחי (דהיינו שאר קורבנות) אך שלא בזמן זבח עובר על כל זבחי.

ובדעת ר"ש חייבים לבאר שבאמת אין האיסור של שחיטה על החמץ מיוחד לא לזמן שחיטת הפסח ולא רק לקורבן פסח. וכן אינו תלוי בזמן איסור בל יראה ובגדריו וכנ"ל. אך בדעת ר' יהודה אין הכרח שאין האיסורים תלויים זה בזה.

ג.

וישנה חקירה⁸ ביסוד האיסור של לא תשחט על חמץ, האם הוא מדיני הקורבן שלא יהיה לאחד מבני החבורה חמץ. או שיסוד האיסור הוא במציאות החמץ, שאסור שיהיה חמץ כשמקריב הקורבן, אך יסוד האיסור אינו מדיני הקורבן אלא מדיני השארת החמץ?

⁸ ועיין בשאג"א עח ובשור"ת רע"א קמא קעו ועוד.

ואין לפשוט החקירה מלשון דקרא שהאיסור הוא בגדר שחיטת הקורבן, שכן הפסוק ממשיך ולא ילין לבוקר זבח חג הפסח. ולכן מוכח שזהו דין מדיני הקורבן. שכן מצאנו באחרונים שאין ההקשר בפסוק מחייב את גדר האיסור.

לדוגמא נביא מה שחקר הגר"ז (מובא בליקוטי הגר"ז פרשת כי תבוא) באיסור אכילת מעשר שני לאונן, האם זהו איסור מצד דיני אכילת מעשר שני שאסור באכילה לאונן, או דלמא זהו גדר באונן שאסור באכילת מעשר שני. והגר"ז שם רצה לפשוט שמכך שהתורה הביאה האיסור בוידוי מעשר מוכח שגדר האיסור הוא בצורת אכילת מעש"ש ולא בדיני האנינות. והביא שנפק"מ בדבר לאונן ברגל שאף שאין דיני אנינות ברגל יהיה אסור לאכול מעש"ש, הואיל וזהו איסור במעשר שני שלא יאכל ע"י אונן, ובמציאות הוא אונן אף ברגל. ולכן יהיה אסור לאכול מעש"ש בכל זאת.

אך בזכרון שמואל סי' לד אחר שהביא דהרי הגר"ז הביא דברי הרמב"ם בפ"א מהלכות אבל ה"א שכתב, וז"ל: "מצות עשה להתאבל על הקרובים, שנאמר ואכלתי חטאת היום הייטב בעיני ה', ואין אבילות מן התורה אלא ביום ראשון בלבד שהוא יום המיתה ויום הקבורה...".

ומדייק הגרש"ר בדברי הרמב"ם שהמקור לכל דין אבילות הוא מפסוק שנאמר לגבי היתר אכילת קודשים ומנין ללמוד מכך גדר של חובת אבילות? ונשאר בצ"ע.

ובכו"א מוכח מדברי הרמב"ם שאין ההקשר בפסוק מחייב את גדר האיסור, ולכן אין הכרח מכך שהפסוק נאמר בענין קודשים שהתורה חידשה איסור בדין אכילת קודשים, אלא פוסקים שחידשה גדר של **חובת אבילות** על הקרובים. וכך רוצה לדחות את ראיית הגר"ז ה"ל, ואין הכרח שאיסור אכילת מעשר לאונן הוא מדיני אכילת מעשר ולא מדיני אנינות.

וא"כ גם אנו נבאר לגבי לאו דלא תשחט אפשר שאין ההקשר בפסוק מכריע את החקירה ה"ל, ויתכן שהאיסור הוא מגדר החזקת החמץ ולא מדיני שחיטת הפסח על אף שההקשר בפסוק מדבר על הלכות שחיטת הקורבן.

ד.

הנה מבואר במשנה, שלדעת ר"י בזמן שחיטת הפסח עובר באיסור לא תשחט גם על שחיטת הפסח וגם על שחיטת התמיד, שכן יש ריבוי מהמילה זיבחי. אך על קורבנות חג הפסח עצמו לא עוברים, אע"פ שישנו איסור בשהיית החמץ משום בל יראה. אך לר"ש בזמן שחיטת הפסח עוברים רק על הפסח, אך בחג הפסח עוברים על כל זבח שיזבח על החמץ.

בדעת ר"י צ"ע שהאיסור הוא רק בזמן שחיטת הפסח וכולל גם את התמיד. וצ"ע מדוע לא מחייב גם על תמיד של פסח עצמו, שכן אין האיסור בל יראה בפסח גרוע מהאיסור של שחיטת התמיד על החמץ בערב פסח?

ובשלמא אם לומדים שהאיסור דלא תשחט הוא גדר בהקרבת הפסח לבד שפיר מובן שלא שייך לעבור בהקרבת התמיד לפי שזהו איסור בקורבן הפסח. אך הואיל ור"י לומד שהאיסור הוא מצד איסור מציאות החמץ ולכן עובר גם בשחיטת התמיד של ער"פ למה לא יהיה איסור גם בתמיד של חג הפסח?

ה.

והנה שמעתי מהגר"ב ברמן שליט"א ראש ישיבה בפונוביז' בשנת תשעז יסוד גדול לבאר הענין. דהנה מבואר בדף ה שלדעת רבי ישמעאל לומדים את איסור בל יראה בער"פ מהפסוק של לא תשחט על חמץ דם זבחי. דהיינו שלא תשחט את הפסח ועדין חמץ קיים ואיסור חמץ של כל הפסח הוא מצד האיסור של בל יראה ובל ימצא ונלמד מהפסוק שבעת ימים שאור לא ימצא בבתיכם.

שאל הרה"ג זלמן סנדר זצ"ל את הגר"ח שיוצא שמי שיחמיץ חמץ בבין השמשות של ער"פ לא יתחייב, ויוכל לאכול החמץ בבין השמשות שכן זמן שחיטת הפסח הוא רק עד השקיעה, ולעומת זאת איסור בל יראה של חמץ מתחיל רק בלילה, שאז הגיעו השבעת ימים ששאור לא ימצא בבתיכם?

וענה לו הגר"ח שבאמת זמן שחיטת הפסח הוא עד צאת הכוכבים, אלא שמדברי הפסוק "ביום צוותו" לומדים דין בכל הקורבנות שאפשר להקריב רק עד השקיעה. אך מצד דיני הפסח זמנו גם בבין השמשות חשוב שמן הקרבנות. ולכן ברור שיש איסור חמץ גם בבין השמשות מצד זמן הקרבת הפסח. ובלילה מתחיל איסור בל יראה אחר של שבעת ימים לא ימצא בבתיכם.

ומבואר מדברי השאלה הנ"ל, שבאמת לר' ישמעאל אף שיש איסור חמץ בער"פ הוא נפרד מהאיסור בל יראה של פסח עצמו. וכן בדעת ר' יהודה מבארת הגמ' בדף כח: שאיסור אכילת חמץ בער"פ הוא מהפסוק ולא יאכל חמץ שמתחיל לציווי עשיית הפסח ולאיסור אכילת חמץ בליל הפסח עצמו יש פסוק אחר והוא לא תאכל עליו חמץ שמתחיל לזמן אכילת הפסח. וא"כ אפשר לבאר שרק על התמיד של ער"פ עובר בלא תשחט שכן זהו איסור חמץ מיוחד ונפרד לער"פ שאינו מקושר לאיסור חמץ בפסח עצמו.

ולפי זה אפשר לבאר מה שנתקשנו בדעת רבי יהודה, למה לא לוקה על איסור לא תשחט בתמיד של חג הפסח, הרי ישנו איסור של בל יראה וילקה כמו בדין התמיד של ערב פסח? אך להנ"ל ברור שאיסור חמץ בפסח הוא איסור נפרד, ובו אין את הגדר של איסור שחיטת הקורבן בזמן שיש חמץ. ורק לאיסור חמץ בער"פ יש שייכות לשחיטת התמיד והפסח, ונלמד מקרא דלא תשחט על חמץ דם זבחי.

ו.

עוד יש לבאר לפי חידוש הגר"ח דברי רש"י בפסחים טה שביאר מה שאמרה המשנה: "שחיטתו וזריקת דמו דוחים את השבת", ומפרש רש"י: "אי אפשר אלא ביום דכתיב (ויקרא ז) ביום צוותו להקריב את קרבניהם - ביום ולא בלילה". והקשה הרש"ש על דברי רש"י, למה מבאר שאיסור הקרבת פסח בלילה, נלמד מביום צוותו הרי יש פסוק מפורש בדיני הפסח שלא שוחטים בלילה, וז"ל שם: "לכאורה הלא בגופי' כתיב בין הערבים?" ומיישב שם: "ואולי משום דכתיב ביה נמי שם תזבח כו'. **בערב כבוא השמש**". אך על פי הגר"ח מבואר, שבדוקא למד רש"י מביום צוותו, שכן מצד שחיטת הפסח קרב גם אחר השקיעה, שגם אז הוא זמן שחיטת הפסח. ואולי זה תירוץ הרש"ש שם שתיריך שהפסוק אומר **תזבח את הפסח בערב**. ואע"פ שבפועל לא שוחטים בין השמשות, משום "ביום צוותו" למדנו מהפסוק שעד הערב זה זמן שחיטת הפסח.

ז.

ובזה חשבתי לבאר דברי הגמ' ברכות ט. שם מבואר בדעת ר"ע שהפסוק "ואכלו אותו בלילה הזה" בא למעט שהפסח נאכל רק בלילה אחד. ומבארת הגמ' שהיתה הו"א שיאכלו את הפסח לשני לילות ויום אחד שביניהם כמו בשלמים שנאכלים לשני ימים ולילה שביניהם. ולכאורה קשה איך חשבה הגמ' לרבות שני לילות ויום לזמן אכילת הקורבן, הרי שלמים נאכלים רק ביום ההקרבה ובלילה ויום נוספים. וא"כ מדוע שנרבה לפסח עוד לילה, אחר שכבר עברנו לילה ויום אחר זמן ההקרבה?
אך להנ"ל מבואר שזמן ההקרבה של הפסח הוא גם בלילה של י"ד, ולכן היינו חושבים לרבות עוד יום ולילה אחר זמן ההקרבה ודוק.

ח.

ומו"ר הרב מאיר ברקוביץ שליט"א חיבר לדברי רש"י הנ"ל את דברי הגרש"ר (חידושי ר' שמואל פסחים יד) שהביא מה שכתב הטור בסימן תנח בשם רבותינו שאם חל ערב פסח בשבת, יאפו את המצות מצוה במוצאי שבת בליל הסדר.

והקשה הגרש"ר, הלא ליל ט"ו אינו זמן הקרבת הפסח, ואם כן מה הענין לאפות בלילה, אם בין כה וכה איננו מקיימים את הדין של אפיה בזמן הקרבה, ואם כן, אפשר לאפות זמן רב לפני פסח. ותיריך שם על פי דברי רבי מנחם זעמבא, כיון שבקדשים הלילה הולך אחר היום, ובעצם זמן הקרבת קרבן פסח הוא בערב פסח ובליל הסדר, אלא שבלילה ההקרבה פסולה מסיבה צדדית, שכל עבודת הקרבנות פסולה בלילה דכתיב וביום צוותו. אולם מצד דיני קרבן פסח, גם הלילה הוא זמן הקרבתו, ולכן צריך לאפות את המצות בליל ט"ו.

אולם הגרש"ר מעיר על כך שלכאורה זמן קרבן פסח הוא רק ב"ד, כפי שכתוב ושחטו אותו כל קהל עדת ישראל בין הערבים.

אך לפי הנ"ל בדברי הרש"ש הואיל וכתוב "תזבח את הפסח **בערב**" למדנו שזמן שחיטת הפסח מצד דיני הפסח הוא גם בערב וכשיטת הגר"ח. ושוב מיושבת הערת הגרש"ר.

ובגמ' דף נט : וברמב"ם (ק"פ א ח) מבואר שחלבי פסח שקרב בחול לא קרבים ב"ר"ט, ולכן צריך להקטירם עד השקיעה. אך בפסח שחל בשבת האימורים קרבים בלילה, שהוא ליל י"ט הואיל וחלבי שבת קרבים ב"ר"ט.

וא"כ לכאורה צריך עיון למה לא תירץ הגר"ח את קושיית הגר"ז סנדר זצ"ל בפשטות, שהואיל ועובר גם המקטיר את האימורים בלאו דלא תשחט על חמץ כמבואר ברמב"ם (ק"פ א ח) אם יש ברשות אחד מן החבורה חמץ. וא"כ בער"פ שחל בשבת אפשר להקטיר האימורים בין השמשות, שכן הקטרת אימוריו דוחה שבת וגם מותר ב"ר"ט, ושוב מוכח שיש בזמן זה איסור לא תשחט?

כן יש לעיין לפי דברינו בערב פסח שחל בשבת שאפשר להקטיר החלבים ב"ר"ט. שגם לר"י מי שיקטיר האימורים בלילה של הפסח יעבור גם באיסור דלא תשחט, שכן לדברי הגר"ח חשוב עדין זמן ?

אך שבת וראיתי שאין שום קושיא כלל על רבינו הגר"ח. שכן בגמ' בדף סג: מובאת ברייתא שסוברת שאין המקטיר עובר על לא תשחט, ובברייתא זאת מוזכרת דעת ר' יהודה. ומביאה הגמ' ברייתא אחרת שמבואר שגם המקטיר עובר. ומבארת הגמ' שזו מח' תנאים דאיכא תנא דמקיש הקטרה לשחיטה ואית תנא דלא מקיש הקטרה לשחיטה. וא"כ אפשר שלדעת ר' יהודה ור' ישמעאל אין כלל לאו דלא תשחט על המקטיר וממילא שוב בזמן בין השמשות לא יהי איסור חמץ. ולכן נצרך הגר"ח לתירוצו הנ"ל.

ט.

אך כל הנ"ל הוא בדעת ר' יהודה, אך בדעת ר"ש נתבאר בדברי המנח"ח הנ"ל שאין שיכות בין איסור החמץ לאיסור לא תשחט ואלו איסורים נפרדים.

אך ברש"י במשנה סג. מבאר בדעת ר"ש את דינו של השוחט במועד קורבן על החמץ וכתב בד"ה חייב וז"ל: "דלהכי קאי, והויא לה שחיטה ראויה, וחייב משום לא תשחט בהדי לאו דלא יראה ולא ימצא, ואיכא מלקות נמי דשחיטה".

ומדויק במה שכתב רש"י שהשוחט בפסח בשאר זבחים **לוקה נמי** על השחיטה בנוסף לבל יראה, נראה שלמד שכן ישנה הצמדה בין לאו של לא תשחט ללאו דבל יראה דחמץ. שכן אם אלו שני לאוים נפרדים מדוע צירפם רש"י והרי יכולים להיות חילוקים רבים לענין

שיעור חמץ בככותבת לדעת בית שמאי. וכן לענין חמץ כשנפלה עליו מפולת שלא עוברים בב"י, ובהם לא ילקה על בל יראה וילקה על לא תשחט. וכן עוד נפק"מ רבות. ומכך שרש"י צירף את שני הלאווים, מבואר שהבין שבמועד גדר האיסור שוה.

י.

והנה יש לתמוה בדברי רש"י ה"ל שכתב שילקה נמי על השחיטה. למה לוקה כלל על לאו דבל יראה. דבשלמא בלאו שלא תשחט עובר השוחט במעשה ולכן ילקה, אך בלאו דבל יראה למה ילקה והרי זה לאו שאין בו מעשה ?

ומצאתי בירושלמי בפירקין שמבוארים הדברים בפירוש שיטת ר"ש. וז"ל הירושלמי: "אמר רבי יוחנן טעמא דרבי שמעון כתוב אחד אומר [שמות לד כה] לא תשחט על חמץ דם זבחי וכתוב אחד אומר [שם כג יח] לא תזבח על חמץ דם זבחי. אחד הפסח בארבעה עשר אח' שאר כל הזבחים בחולו של מועד. מה ראית לרבותן בחולו של מועד ולהוציאן מן ארבעה עשר. אחר שריבה הכתוב ומיעט מרבה אני אותן בחולו של מועד שהוא בל יראה ובל ימצא ומוציאן מארבעה עשר שאינן בל יראה ובל ימצא".

ומבואר בדברי הירושלמי שהסיבה שר"ש מרבה את שאר זבחים באיסור לא תשחט במועד הוא משום שנתוסף איסור בל יראה. וא"כ דברי רש"י מכוונים שבאמת האיסור בפסח עצמו כן שייך לבל יראה ורק איסור השחיטה של ער"פ לר"ש אינו שייך לאיסור בל יראה.

ובתוספות (סג עמוד א ד"ה השוחט פסח) כתבו: "אומר ריב"א דהפסח כשר דהא לא שנה עליו הכתוב לעכב ובתוספתא דמכילתין (פ"ד) תניא בהדיא השוחט את הפסח על החמץ ב"ד עובר בלא תעשה והפסח עצמו כשר ויוצא בו ידי חובתו בפסח". ומלשון התוס' והמכילתא היה אפשר לדייק שהבינו, שהאיסור הוא בעשיית הקורבן פסח, ולכן צריך לחדש שבדיעבד הפסח כשר.

שכן אם האיסור הוא כמו בל יראה שהוא בגברא שיש לו חמץ מדוע צריך לחדש שהפסח כשר? ומה ההו"א שיהיה פסול? וכמו שפשוט שמי שאוכל מצה כשיש לו חמץ קיים מצות מצה אף שבאותו זמן עבר על בל יראה כך גם מובן שההפסח יהיה כשר. אלא ע"כ שהתוספתא וריב"א הבינו שזהו גדר בצורת עשיית הפסח ולכן צריך לחדש שכשר⁹.

גם הרמב"ם (ק"פ א ה) אחר מבאר שאם היה לאחד מבני החבורה חמץ הריהו לוקה, סיים והפסח כשר. ושוב מבואר שהיה הו"א לפסול הפסח.

⁹ ואף שבדף ה ד"ה זמן שחיטה כתבו שמסברא שהכתוב ציוה על השבתה בזמן שאפשר לשחוט הפסח. אין הכרח שלמדו שאיסור השחיטה הוא דין במציאות החמץ אלא שהואיל ואלו שני איסורים שעובר מי ששוחט הפסח על החמץ יש סברא שחיוב ההשבתה מתחיל מאותו הזמן.

יא.

אך בדעת רש"י בשיטת ר"ש לא צריך לחדש שהפסח כשר שהרי גדר האיסור הוא במציאות החמץ אצל אחד מבני החבורה וזה כאיסור בל יראה אלא שהגדרת זמן האיסור הוא בזמן שחיטת הפסח ואין האיסור בשחיטה של הפסח אלא זהו רק שיעור הזמן שבו יש איסור של החזקת החמץ.

והנה יש לעיין במי שעומד בערב פסח בבוקר סמוך לקו התאריך, ויש לו חמץ והוא עובר את קו התאריך ונעשה אצלו התאריך ט"ו בניסן דנראה בסברא פשוטה שילקה על בל יראה, שכן ע"י מעשה בא לו עבירת הלאו, ובציור כזה עובר על בל יראה במעשה. וכמו שפסק הרמב"ם (ח"מ א ג) במי שמחמץ עיסה בפסח או שקונה חמץ בפסח שלוקה. ולכן גם בשחיטת הפסח שמביא על עצמו הלאו של השחיתת החמץ ילקה גם בבל יראה. לר"י גם בער"פ ולר"ש דוקא במועד. אך בער"פ ילקה רק על השחיית החמץ מדין לא תשחט על חמץ.

ולכן מבואר בזה שיטת רש"י גם בד"ה "עד שיהא" שכתב שאם שחטו על החמץ "כולן עוברין". ובתוס' בדף סד: ד"ה או לאחד מקשים איך יתחייב בלאו מי שיש לו החמץ מבני החבורה הרי לא תשחט אמר רחמנא? ועוד הוי לאו דאין בו מעשה?

אך לפי רש"י שהאיסור הוא שחיטת הפסח כשהוא עובר על בל יראה. ממילא אפשר לבאר שבכך ששוחט הפסח אז מתחייב בלאו דחמץ שני לאוים. ולוקה כמו הקונה חמץ בפסח לרמב"ם (ח"מ א ג) לפי שבא לו ע"י מעשה. שכן ע"י המעשה שחיטה שלו או השליחות ששלח לשחוט את הפסח, הביא את עצמו לשעה שיחולו עליו הלאוים של חמץ ושל לא תשחט. וכגון המשל שהבאנו לעיל שהמבקש מחברו שיעבירו את קו התאריך מי שעובר את הלאו זהו המחזיק את החמץ, ולא מי שמעבירו את קו התאריך. וכן בדין השוחט את הפסח גורם לזמן האיסור לבוא, אך מי שעובר הוא מי שהחמץ ברשותו או החבורה שהחמץ ברשותה, וכן השוחט עצמו.

יב.

ובזה גם אולי מיושב מה שהקשה התוס' ר"ד על רש"י בסוגין משליחות לדבר עבירה בשיטת רש"י, איך מהני השליחות לשחוט הפסח הרי זה שליחות לדבר עבירה?

אך לדברינו אין השליחות לעבירה, שכן השליח רק גורם להגעת זמן האיסור ע"י שחיטת הפסח אך האיסור הוא באחזקת החמץ, ובזה עובר המחזיק את החמץ בנוסף ללאו דבל ימצא. ומעין דברינו אלו בישוב קושית התוס' ר"ד, הראה לנו הר"ר יצחק ביסמוט שליט"א בספר שערי יצחק. ועוד הראה לי דברי הפסקי תוס' שכתבו שהשוחט את הפסח על החמץ עובר בבל יראה ומפורש כדברינו.

וזוהי אולי כוונת הירושלמי שמרבה שאר זבחים לר"ש בפסח, שכן נתרבה לבל יראה משום שהואיל ועובר בבבל יראה יעבור גם על בל תשחט על חמץ. שבאיסור לא תשחט של תוך חג הפסח יש איסור שמתוסף לאיסור חמץ וזה בכל הקורבנות.

אך בער"פ האיסור לר"ש לא מחובר לאיסור בל יראה, שכן אין איסור ב"י וב"י בער"פ לדעת ר"ש ובזה חייבים לבאר שהאיסור הוא רק לא תשחט בכך שיש לו חמץ בזמן עשיית הקורבן.

וא"כ אולי אפשר בזה לישיב גם מה שהוכיח המנח"ח שם שאין איסור לא תשחט תלוי באיסור חמץ. שכן הגמ' בדף צ"ה: מביאה פסוק למעט איסור לא תשחט בפסח שני שנאמר לא תשחט עליו חמץ ולא בפסח שני. והקשה המנח"ח והרי כבר מיעטו איסור בל יראה מפסח שני שכן מותר חמץ ומצה עימו בבית? אלא ע"כ שאין האיסורים תלויים זה בזה, ואף שאין ב"י וב"י היה הו"א שיעבור בלא תשחט על חמץ.

אך לשון רש"י בדף צה היא: "לא תשחט על חמץ - דמותר לשוחטו על חמץ, כדתנן: מצה וחמץ עמו בבית, אף על גב דכבר מיעט ליה מהשבתת שאור ומבל יראה, הוה אמינא: הני מילי - שלא בשעת שחיטה, אבל בשעת שחיטה - לא, להכי איצטריך למעוטי מלא תשחט".

והנה ע"פ באורנו הנ"ל בער"פ לר"ש באמת אין איסור לא תשחט על חמץ דם זיבחי תלוי בבל יראה אלא שהתורה חידשה שבזמן השחיטה אסור שיהיה לו חמץ ובפסח עצמו יעבור בזה בשני לאוין. וא"כ הדבר מפורש בדברי רש"י הנ"ל ולשון רש"י מדויק שפיר שגדר איסור לא תשחט הוא שבזמן שחיטת הפסח ישנו איסור בל יראה ולכן היינו חושבים שאף שמיעטנו את פסח שני מאיסור בל יראה בכ"ז בזמן עשיית הפסח כן יהיה איסור בל יראה. ומעשה שחיטת הפסח הוא רק גורם להגעת הזמן שבו ישנו איסור השחית חמץ. ובזה מדויק לשון רש"י לשיטתו.

שוב מצאתי הרבה מדברינו הנ"ל בבאור רש"י בצה וכן בבאור דברי הירושלמי הנ"ל בחידושי הג"ר אריה ליב מאלין סי' יב ות"ל שזכינו לכוון לדבריו הקדושים.